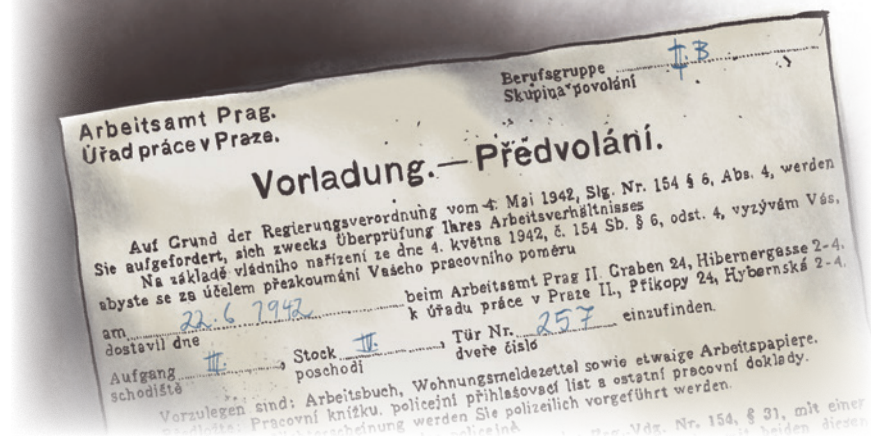

aby vaši rodiče věděli, že snad budete o prázdninách doma místo táboření ve Sluneční zátoce!“

Umluvili si pak sraz za městem na dvoudenní výpravu ze soboty na neděli k cestě do „Skladiště“ a začali se po jednotlivcích vytrácet ze Strašidelné věže. Ach – to byla smutná schůzka! Snad ještě smutnější, než když jim tehdy Rikitan oznámil, že musí opustit svou klubovničku v domě U Modrého hroznu. Zdálo se, že vše se proti nim spiklo.

Ohnivý bobřík

36

Hned po setkání za posledními domy města cestou do Skladiště zavládlo mezi hochy známé bezstarostné veselí, jako kdyby se nic nedělo! Jako kdyby se nic nedělo! Jako kdyby jim všem nehrozilo strašné nebezpečí. Už jen pouze to, že jdou krajem, kterým – kráčet tak stále dál – došli by až do své toužené Sluneční zátoky, pomáhalo jim v překonávání neklidu a nejistoty z příštích událostí.

I Rikitan, jak se zdálo, zapomněl chvílemi na to, co jemu i celému sdružení hrozí. Smál se s hochy, vtipkoval a byl zase takový, jako býval dříve, než přišla ta Těžká Doba – a hlavně než se dozvěděl, že asi letos nebudou ve Sluneční zátoce tábořit. Až když se ho Pirát starostlivě zeptal, jestli už mu přišla nějaká ta strašná výzva, aby odjel do nenáviděné cizí říše, zvažněl a pravil váhavě: „Ne – ještě ne – vždyť v sobotu se takové úřední zprávy nedoručují, ale někteří moji přátelé už takové dostali – a dva dokonce už někam během dvou týdnů musí odjet! Transport nečeká!“

Kráčeli dále tím líbezným krajem, Devět šrámů vesele obíhal celý ten shluk chlapců a občas se po tom či onom předními tlapkami vesele oháněl. Tomu bylo hej – ten neměl starosti! Rikitan co chvíli ukázal hochům nějakou zajímavou květinu a Kytíčkáře napadlo, že bude znovu lovit bobříka květin, i když ho měl už bohatě a přesvědčivě uloveného minulého roku.

„Beru tě za slovo!“ usmál se na něj povzbudivé Rikitan, „a když ho ulovíš znovu, obdržíš titul Znalec, a získáš tím právo zkoušet všechny ostatní hochy, kteří si toho bobříka taky budou chtít znovu ulovit!“